

»Det har man snakket om Gud veed hvortlænge, saa man maa vel begynde at tro paa det. Dihmer er forresten min Ven, og jeg kan godt unde ham at faa en smuk og interessant Kone nu, da han endelig er bleven rask. For han skal virkelig være bleven fuldstændig helbredet, siges der.«

»Ja, jeg veed det fra Professor Hagen selv. Han er min Læge.«

»Mærkværdigt! En virkelig Opstandelse fra det Døde — kan man jo næsten sige. Det kunde egentlig være ganske interessant at have prøvet det.«

»Ligger De selv hernede for Deres Helbred, Hr. Generalkonsul?«

»Jeg? . . . Synes De, jeg ser ud til det?« spurgte Kæmpen smilende men dog straks lidt ængstet. Han var en solbrun Mand i sin bedste Alder, havde et kraftigt Overskæg og to mandelstore, skinnende hvide Fortænder, der hver Gang han smilte — og han smilte næsten bestandig — præsenterede sig bag Skægget som gennem et Hareskaar. »Næ, Gud være lovet, jeg fejler ikke noget. Siden jeg begyndte at bruge det wellerske System, har jeg følt mig som et Føl paa en Sommereng. Jeg havde tidligere brugt den pettermannske Metode, men det er Humbug og Reklame. Weller derimod er Problemets lykkelige Løsning. — Hvordan er det, Direktør Zaun? De er